

1a edició, febrer, 2006

L'herència perduda va rebre el Premi Benvingut Oliver de Narrativa Juvenil organitzat per l'Ajuntament de Catarroja i amb el suport de Florida Universitària en la convocatòria de 2005.

El jurat estava format per Albert Hernández, Vicent Pallarés i Francesc Rodrigo.

© Del text, 2006

Enric Monforte

© D'aquesta edició, 2006

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

e-mail: periferic@hotmail.com

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 84-934487-0-9

Dipòsit Legal: B-4.518-2006

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

L'herència perduda

Enric Monforte

*Als meus pares,
per la seua estima
i per la vida.*

PRIMERA PART

Despertar

Va besar-la als llavis. Les espurnes del desig van encendre el seus cossos. El va mirar fixament, amb un somriure que s'endevinava entre maliciós i tendre.

—Aleix, mai no podràs posar els peus a terra si no has tocat el cel —va dir ella, traient-se la brusa i els shorts.

Des de la més perfecta nuesa, va estendre els braços. Ell pensà que aquella vegada no podia haver-hi equivocació. Era a ell a qui esperaven acollir aquells braços, era a ell a qui estava destinat aquell cos celestial. Pres d'una excitació com mai no havia sentit, es va acostar disposat a delectar-se amb cada mil·límetre d'aquella pell...

“Maleït siga qui va inventar el despertador!”, va pensar mentre amagava el cap sota el coixí, intentant no deixar escapolir cap bocí del somni. Instants després, la màgia d'aquelles imatges s'havia esvaït completament. Amb prou feines va poder obrir els ulls i córrer cap al bany.

—Seré desgraciat! Fins i tot als somnis, la meua vida sexual és un desastre —va dir-se mirant-se a l'espill.

Mirà el rellotge: les 8:10. Massa tard. Ni tan sols tenia temps a delectar-se amb els records, havia de sortir de casa ben aviat si volia passar per la Sara.

A la cuina va trobar unes torrades amb melmelada i una nota de la seua mare: “Escalfa’t la llet al micro-ones. Avui no vindré fins la nit. Un bes”.

—Gràcies mare, ets un sol –va dir, mentre polsava els botons de l’aparell.

La llet i les torrades, més que ingerides, van ser dipositades a l’estómac. Estalviar-se les mastegades era una estratègia que utilitzava sovint. Cada segon comptava quan es tractava d’arribar a l’hora.

Baixà les escales de quatre en quatre; en eixir al carrer inicià el que semblava una solitària cursa de marxa atlètica. Molest per l’extrema claror del cel, començà a caminar amb els ulls clucs. Entre la foscor i els llampecs encegadors que s’escolaven per la xarxa de les pestanyes, començà a recordar imatges del somni. Fins aquell dia, als seus somnis eròtics, les dones que apareixien eren desconegudes, les seues cares es desdibuixaven o senzillament eren vagament familiars, però mai cap dona concreta. Es va sobresaltar; era el subconscient que el traïa o que a la seua ment començaven a produir-se al·lucinacions. Les imatges eren d’una nitidesa absoluta. Ella, la xica que havia estimat calladament des de feia dos anys, quan van començar batxillerat, era la deessa del somni. Es va aturar bruscament.

—Sara! –va exclamar, llançant-se les mans al cap.

Va intentar recordar quantes nits havia tancat els ulls, disposat a tenir una aventura on ella apareguera

i la seua proximitat fóra més enllà de la simple amistat. Indefensa i debilitada davant la magnificència de la carn, la seua ment va rendir-se davant la força de les imatges. Ella es mostrava tota nua, amb una llibertat molt llunyana de qualsevol pudor o vergonya. Les cames començaren a fer-li figa, cada metre que avançava, ella era més present, més real que ell mateix. El seu pas es va fer indecís, començà a trontollar. “I si tot fóra una premonició?” va pensar, “potser, ella sent el mateix per mi...”. La vista se li va ennuvolat.

Amb aquests pensaments, terriblement dolços, va arribar a casa Sara.

Somatitzacions

Davant la porta, Aleix tancà els ulls amb força i premé el botó del timbre. Es va mirar la roba. Definitivament aquella samarreta estripada, malgrat respondre a la moda, era pròpia d'un espantaocells. La seua cara, tatuada pels grans i amb pèls acomodats després de cinc dies sense afaitar, feia pena. Tot el seu cos començà a amarar-se d'una suor freda que d'un moment a altre el faria xipollejar damunt els propis fluids. Va venir-li un llampec de subtileza: encara no era massa tard, podia córrer fins la cantonada i evitar l'espectacle que estava a punt de començar. Massa tard, darrere la porta es van sentir passes que s'aproximaven. Va sentir com el cor li pujava a la gola i batejava tan fort com si anara a sortir del seu cos per tal de no contemplar allò que es presagiava.

La porta es va obrir. Sara va aparèixer més preciosa que mai. Per uns instants, el perfum càlid i dolç que l'embolcallà li féu creure que no tornaria a passar, que tot estava sota control. El defalliment de les cames i la sequedat a la boca van ser els darrers indicadors; tot continuava igual.

—Hola, Aleix!

—... —fou el que encertà a dir.

Mentre li venien les arcades de la mort, va tenir el temps just d'abocar-se cap al test que hi havia a la dreta. D'una manera exacta, quasi metòdica podríem dir, va canviar la pesseta, deixant adobada aquella terra amb la llet i les torrades amb melmelada que havia ingerit feia deu minuts.

—Aggg... —va notar que feia ella.

—Ho sent molt —encertà a dir ell, encara amb la mirada baixa, contemplant l'estat deplorable en què havia deixat el ficus.

No paga la pena entrar en detalls dels moments posteriors a l'incident. L'organisme d'Aleix, una vegada més, es va convertir en la màquina més perfecta bombant litres d'adrenalina per tot arreu. El seu quequeig, cercant mil excuses, no va fer més que agreujar la situació.

—Vinga, anem, no li dones més importància. Al cap i a la fi, a tots ens ha passat el mateix alguna vegada —va dir ella, donant per finalitzat l'incident.

—Gràcies per la teua comprensió —contestà ell, mentre intentava recordar a qui coneixia que li haguera passat el mateix.

Durant el trajecte cap a l'institut, Aleix no va des-

cloure els llavis. Aquella era la tercera vegada que en trobar-se davant d'una situació de les que ell anomenava "d'extrema dificultat", despatxava el darrer àpat sense més motiu. El metge, després d'estudiar el seu cas, havia determinat que allò era senzillament la resposta del seu cos davant d'una situació de fort estrés: ho anomenen somatització.

L'entrada a la classe d'història no va ser tan traumàtica, encara que les mirades i els riures per sota el nas dels companys en veure'ls entrar a tots dos amb retard, van fer mosca a la trontollant autoestima de l'Aleix.

—Bon dia, parella! —va fer amb sorna Josep Bonora, el professor d'història—. Gràcies per brindar-nos la seua presència, encara que la seua puntualitat també seria agraïda efusivament.

—Ha estat culpa meua... —va intentar aclarir Aleix, mentre el professor ignorava les seues paraules.

—No intente traure les castanyes del foc a la seua amiga i estalvie saliva, senyor Alberola —va recriminar-li—. Ara, anem per feina!

Seure al costat del Pau i rebre simultàniament una colzada a les costelles i un somriure maliciós, fou el codi utilitzat pel seu amic, mostrant-li així complicitat per allò que ell intuïa que acabava d'ocórrer.

—De seguida estàs llargant-me tot el que ha passat —va dir-li en veu baixa.

—Deixa-ho córrer —va contestar Aleix.

Per un moment va imaginar la cara de l'amic si arribava a conèixer la darrera mitja hora de la seua vida. Definitivament, li va semblar més oportú deixar per a un altre dia les referències a la somatització.